

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion Philostorgiu Kai Theodōru

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

XVII. De exilio & reditu B. Liberii.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

τεθείσης ὀρθοδόξου πίστεως, τότε *Συνελθόντες* ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἰδοῖεν ὑπερῆρης τῆς κόσμου, ἵνα μὴ τὸν μὴ ἀμαρτήσαντα ἀνδρα χαράχθῃναι δοκιμασθῆναι ὁ βασιλεὺς, ἐν ἐστὶ τὸ ζήμιον. βέλαι γὰρ σε ἀσπασάμενον τὴν παρθενίαν ἐκκλησίας κοινωσίαν, πάλιν εἰς τὴν ῥώμην ἀποσέλας, διὰ τὸ τοῦ ἐκκλησιαστικῆς εἰρήνης, καὶ ὑπογράφας ὑποσέβον εἰς τὴν ῥώμην. *Λιβέριος*, ἦδη τοῖς ἀδελφοῖς τοῖς ἐν ῥώμῃ ἀπεσταλμένοις, μέλλε γὰρ εἶσαι ἐκκλησιαστικοὶ θεσμοὶ, τὸ ἐν ῥώμῃ διατελεῖς ὁ βασιλεὺς, ἐκ τῶν τριῶν ἡμερῶν ἕως σήμερος διάστημα, εἰ βέλαι ὑπογράφας ὑποσέβον εἰς τὴν ῥώμην, ἢ ἐνοῆσαι ἐν ποίῳ τόπῳ μετὰ τὴν ἡμετέραν βέλαι. *Λιβέριος*, τὸ τῶν τριῶν ἡμερῶν ἢ μηνῶν διάστημα ἐμετὰ τὴν λογισμὸν, ὅθεν ὅτε βέλαι ἀποσφύλλον με. ὁ βασιλεὺς, μετὰ δύο ἡμέρας κληθέντι *Λιβέριος*, καὶ μετὰ τὴν ἐπιλοχίαν, εἶπεν ἔξοριθῆναι εἰς τὴν βέρουαν τὴν θράκης. ἐκείντος ἡμετέρος, ὁ βασιλεὺς ἀπέστειλε πενήτακοσίους ὀλοκόλιντας αὐτῷ εἰς δαπάνας. *Λιβέριος* εἶπε τῷ κομισάντι, ἀπελθε, δὸς αὐτῷ τὰ βασιλεῖ. χρεῖαν γὰρ εἶχεν εἰς τὴν ἐπιλοχίαν αὐτῷ. ὁμοίως καὶ βασιλίσσα ἐπεμψεν αὐτῷ τὰ αὐτῷ. *Λιβέριος* εἶπεν, ὅτι ὁ αὐτῷ βασιλεῖ, χρεῖαν γὰρ αὐτῶν εἶχεν εἰς τὴν ἐπιλοχίαν ἔξοδιασιν. ἐάν τῃ μὴ χρεῖαν εἶχεν ὁ βασιλεὺς, δὸς αὐτῷ τὰ ἀνεξέλιπτα, καὶ ἐπιλοχίαν. χρεῖαν γὰρ εἶχεν εἰς τὴν ἐπιλοχίαν ἔχουσιν τέταν, ὡς ἡ παρ' αὐτῶν ἐκείλαθεν, δισέβιος ὁ δὲν ἔχων παροσφύρον αὐτῷ ἑτέρος. *Λιβέριος* ἦ εἶπεν αὐτῷ, τὰς ἐκκλησίας τὴν οἰκονομίαν ἡγεμώσας, καὶ ὡς κατὰ δικὴν ἐλεημοσύνην μοι προσφύρον, ἀπελθε, πρῶτον γὰρ χρεῖανός, καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας μετ' ἐν δεξιάμενος, ἔξοριθῆναι.

A expositam nunc tueretur, tunc in unum convenientes paci orbis terrarum provideant, ne virum, qui nihil deliquit, notatum esse comprobetur. Imperator dixit. Unum est quod queritur. Tenamque, ubi Ecclesiarum communio fueris amplexus, Romam remittere volo. Assentire igitur paci, & subscribere, atque ita Romam revertere. Liberius dixit. Fratribus qui Romæ sunt jam valedixi. Potiores enim sunt Ecclesiasticæ leges quam domicilium Romæ. Imperator dixit. Ergo trium dierum spatium habes ad deliberandum, utrum subscribens Romam redire velis, aut ad cogitandum quem in locum cupias deportari. Liberius dixit. Trium dierum aut mensium intervallum non mutat sententiam. Itaque mitte me quo voles. Biduo post Imperator cum Liberium accivisset, atque is de sententia non decederet, eum Bercam Thraciæ relegari præcepit. Cumque egressus esset Liberius, Imperator quingentos ei solidos misit ad sumptus faciendos. Liberius vero dixit ei qui attulerat. Abi. Redde hos Imperatori. Opus enim his habet, ut præbeat militibus suis. Similiter Augusta totidem ei solidos misit. Liberius dixit. Redde hos Imperatori. Hisce enim opus habet ad stipendium militum. Quod si Imperator his opus non habet, det eos Auxentio & Epicteto. His enim opus habent. Cum igitur ab his noluisse accipere, Eusebius Eunuchus alios ei attulit. Cui Liberius dixit. Ecclesias orbis terrarum vacuas ac desertas fecisti: & mihi tanquam noxio elemosynam adfers. Abi, & prius Christianus fias. Et post triduum relegatus est, cum nihil accepisset.

Κεφ. ιζ.

CAP. XVII.

Περὶ τῆς ἔξορας καὶ ἐπιλοχίας τοῦ ἁγίου Λιβερίου.

De exilio & reditu beati Liberii.

O Μέν δὲ νικηφόρος τῆς ἀληθείας ἀγωνιστής, τὴν θράκην ὡς προσετάχθη κατέλαβεν. δύο δὲ διεληλυθότων ἐτῶν, ὁ μὴ κωνσταντίας εἰς τὴν ῥώμην ἀφίκετο, αἰτήτων ἐπιπέλας καὶ ἀξιωματικῶν ὁμοζυτοῖ, τὰς ἀνδράς ἐλιπέρεν ἰκετεύσαι τὸν κωνσταντίον, ἀποδέξαι τὸν νομῆα τῆς ποιμνῆς. φάσκουσαι εἰ μὴ πείσοιεν, αὐτὸς μὴν κατὰ λέξιν, πρὸς τὸν μέγαν ἐκείνον διαδραμεῖς ποιμνία, οἱ δὲ φασαν δεδιέναι τὸν βασιλέως θυμὸν. ἀνδράς γὰρ οἴσας, ἐδὲ μιᾶς ἰσως

Gloriosus igitur veritatis athleta in Thraciam, uti præceptum fuerat, petrexit. Elapsio autem biennio Constantius Romam profectus est. Senatorum vero & honoratorum conjuges à viris suis petierunt, ut Principem adirent, rogarentq; ut pastorem gregi suo redderet: addentes nisi hoc ab ipsis impetrarent, discessuras se ab illis & ad magnum illum pastorem migraturas. At illi, iram Principis reformidare se dixerunt. Nobis enim, ajebant, utpote viris,

nullam fortasse veniam indulgebit. A Vobis autem rogantibus procul dubio parceret: duorumque alterum eveniet, ut aut precibus vestris annuat: aut si abnuerit, saltem illasas dimittat. Hoc consilium amplexæ præstantissima femina, cum solenni cultu atque ornatu Imperatorem adierunt, ut cum ex veste eas nobiles esse conjecisset, cum reverentia ac lenitate ipsas exciperet. Sic igitur ornata cum ad Imperatorem venissent, suppliciter ab eo petierunt, ut tanta urbis pastore suo orbata & luporum insidiis exposita miseretur. Ille vero matronis respondit, urbem alio pastore non egere: habere enim antistitem idoneum, qui ipsius curam gerat. Quippe post magnum Liberium ordinatus fuerat quidam ex ejus Diaconis, Felix nomine. Qui formulam fidei à Nicænis patribus expositæ, integram quidem atq; inviolatam servabat; cum iis tamen qui eam labefactabant, libere communicabat. Atq; ob hanc causam nemo ex civibus Romanis in Ecclesiam ingressus est, dum ille intus esset. Idque tum mulieres illæ Imperatori suggererunt. Flexus itaque Imperator, egregium illum omnique laude dignissimum ab exilio redire iussit: Ambos vero in commune Ecclesiam administrare. Hæc Imperatoris epistola cum in Circo recitata esset, populus exclamavit, æquam esse Imperatoris sententiam. Spectatores enim divisos esse in factiones duas, ex coloribus suis cognominatas. Alterum igitur Episcopum huic factioni, alterum illi præesse oportere; Hac ratione cum Imperatoris epistolam exposuissent, omnes unâ voce acclamârunt; Unus Deus, unus Christus, unus Episcopus. Ipsa enim eorum verba hic apponere, æquum existimavi. Post has Christianissima plebis acclamations pietate ac iustitia plenas, reversus est admirandus ille Liberius. Felix vero recedens, ad aliam urbem se contulit. Hæc cum iis quæ Mediolani Episcopis contigerunt, copulanda esse duxi, ut narrationis aptum ac decorum ordinem servarem. Nunc ad ipsum rerum gestarum ordinem revertamur.

ἀξιώς συγνώμης ὑμῶν ἢ ἀνύποσταται, φθ. δὲς δὴ πρὸς τὴν μετὰ τὴν δόξαν, ἢ τὴν ἐκείνην δὲ ἐξέ, ἢ μὴ πειθόμενοι, ἀπαθῆς δλοπήμεψ. ταύτῃ δὲ ἐξάμεναι τὴν ἐσηγησιν εἰ ἀξίεπαινοὶ γυναικες, μετὰ τῆς σνηθῆς πολυτελείας προσήλθον τῷ βασιλεῖ, ὅπως ἀειφανῆς ἐκ τῆς ἐδὴ τῷ Ἰσολαβῶν, αἰδῆς αἰσῆς καὶ φειδῆς ἀξιώση. ἔτω ἢ προσελθῆσαι, ἰκέτδον οὐκ εἶραι πόλιν τοσαύτῃ ποιμνῷ ἐς ἐρημωθῆναι, καὶ ταῖς τῶν λύκων ἐβλαῆς ἐνάλωτον γημωθῆναι. ὃ ἢ ἔφη, μὴ δαῖδαινομέως ἐτέρη τὴν πόλιν. ποιμνῷ ἢ ἔχον B προσμηθῆσθαι δυνάμενοι. καὶ γὰρ ἐκεῖ χηρῶν ὄντων μετὰ τὸν μέγαν λιβέριον, τῶν διακόνων πῆς τῶν ἐκείνων· Φίληξ ἦν ὄνομα τέτῳ ὅς τὴν μὴν ἐτεθεῖσαν ἐνικαία πῆς ἀσυλον διεφύλατῆς τοῖς δὲ γε διαφείρσει ταύτην, ἀδελῶς ἐκονῶναι. ἔδεις μῦθοι τῶν οὐκ ἐλθῶν τὴν ῥώμην εἰς ἐν κίθελον εἰσελήλυθεν οἶκον, ἐδδον ὄν τῷ ἐκείνῃ. τῆτο ἢ καὶ αἱ γυναῖκες ἐφασαν ἐκείνῃ τῷ βασιλεῖ. ἔδῃ χάριν Ἰπκαμοφθεῖς, ἠροσῆταξέ μὴν τὸν παῖα ἀρίσον ἐκείνων ἐπανελθεῖν. κοινῇ ἢ ἀμφοτέρω τὴν ἐκκλησίαν ἰδύμεν. τῆτων ἐν τῷ ἰπποδρόμῳ τῶν γραμματίων ἀναγνωθῆναι, ἐξέδοσσε τὸ πῆθ τῷ, δικαίαν εἶναι λέγον ἢ βασιλέως τὴν ψῆφον διχῆ γὰρ διηρεῖαδ ἔδδ θεαῖς, δπὸ τῶν χροῶν τὰς ἐπινομίας, ἐχονῆς καὶ χρῆναι, τὸν μῦθόν τῆτων, τὸν ἢ ἐκείνων ἠγῆσθ. ἔτω κομωδῆσαν ἰες τῷ βασιλεῖ τὰ γραμμάτια, κοινῇ ἀφῆκαν Φωθῆν εἰς θεός, εἰς χεῖρας, εἰς Ἰπσκοπῶ. αἰσῆς γὰρ θεῖναι τὰς Φωνὰς Ἰπῆλαβον δικαίον. μετὰ ταύτας ἢ φιλοχρεῖς δῆμους ἐνσεβῆα καὶ δικαιοσύνη κοσμηθῆρας βοας, ἐπανῆκε μὴν λιβέρι τῷ ὁ θεασῆσιος ὃ ἢ Φίληξ Ἰπσοχωρήσας, ἐτέραν ὠκῆσε πόλιν. ταῦτα τοῖς ἐν μεδισολάνῳ τοῖς ἐπισκόποις συμβεβηκόσι συνήψα, τὴν ἢ διηγήμα τῷ ἀρμονίαν φυλάτῆων, ἐπὶ ἢ τῆτων γενηθῆμένων πάλιν ἐπανεμῆταξιν.